

บทนำ

O_<

ฉันค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้น เพราะรู้สึกได้ถึงอุณหภูมิรอบกายที่ร้อนระอุ ทะลุจุดเดือด ทำไมมันถึงได้ร้อนอบอ้าวขนาดนี้นะ นี่แอร์เสียหรือบ้านฉันถูกขโมยหลังคา กันแน่ ร้อนๆ ร้อนๆ ร้อนเพี้ยยย = =

โวะ? โค๊ะ! โห้เฮะ OoO

ทะเล...ที่นั่นที่ไหนกันเนี่ย ไม่ใช่บ้านฉันนี่นา อย่างกับอยู่ในป่าอะเมซอนอะไรสักที่แน่ะ แดดโหดวันเหม็นๆ ร้อนๆ นี่อีก ใครมาบั้งหมูบั้งขายอยู่แถวนี้หรือเปล่าวะ ทำเอาเหงื่อไหลซึ่ไคล้อยออกมาจะหมดตัวอยู่แล้วว่า แต่ว่าฉันมาอยู่ที่นี่ได้ยังไงอะ จำได้ว่าตอนแรกก็นอนหลับอยู่บนเตียงหนานุ่มดีๆ ไม่ใช่หรอ หรือว่ามีใครแอบลักพาตัวฉันมาทำมิตีมีร้าย!

สรุปแล้วนี่มันเกิดอุบัติเหตุอะไรกับซ้านนน >_<

"สวัสดิ์เจ้ามนุษย์โลก ยินดีต้อนรับ"

งะ! เสียงใครวะ ฟังดูเย็นเยือกอย่างประหลาด

ฉันหันหลังกลับไปมองแล้วม่านตาก็แตกกระจายขยายรูกว้างขึ้น

7

แสดมบีเบอร์

กว่าเดิมอีกสามเท่า O_o

ตะ...ตัวอะไรกันเนี่ย เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็น รูปร่างใหญ่โต
อย่างกับยักษ์วัดแจ้ง ตัวเป็นสีแดงแจ๊ดแจ๊ดเหมือนลูกสตรอเบอร์รี่สุก มีเขา
โง้งยาวงอกบนหัว ไว้หนวดครีมน้อยอย่างกับองคูลีมาด ถือไม้เท้ารูปหัว
กะโหลกยักษ์นั่งเป็นสง่าอยู่บนแท่นอะไรสักอย่างด้วย

หุ้ย >,< นี่มันคนหรือปีศาจกันแน่ะ น่ากลัวชะมัด หรือจะเป็น
แค่อุปัน... เออ อาจจะใช่ ต้องไม่ใช่คนจริงแน่ๆ เลย

จิง~ จิง~

ฉันลองเอานิ้วจิ้มๆ ที่หน้าข้างของไอ้ตัวประหลาดนี้ดู

"เจ้ากำลังทำบ้าอะไรอยู่ -*-"

หว่า...พูดได้ตอบได้ด้วยแฮะ ไม่ใช่หุ่นยนต์ที่ป้อนโปรแกรมไว้ให้พูด
อย่างเดียวนี่หว่า แล้วมันยังงัยกันล่ะ

"นายเป็นใคร แล้วฉันมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง" ฉันตัดสินใจถามออกไป

ไอ้ยักษ์สีสตรอเบอร์รี่นี้ยิ้มเยือก ก่อนจะหัวเราะหึๆ

"ข้าก็คือพญายม ผู้ปกครองดินแดนแห่งนี้ละสิ"

"ดินแดนแห่งนี้?"

"นรกโลกันตร์ ชุมที่แปดสิบแปดยังงัยล่ะ"

"นรก!!!"

"ใช่แล้ว ^^"

กรี๊ดดดดด...

พญายม!!! O_o

นรก!!! OoO

นี่หมายความว่า...ฉัน ฉันตายแล้วนั่นหรอ ตายแล้วตกนรกอีก
ต่างหาก ม่ายจริงง >O< เกิดมาไม่เคยทำบาป มดสักตัวยังไม่เคยขี้น
หมี่สักตัวก็ไม่เคยขี้น แล้วทำไมฉันต้องตกนรกหมกไหม้บรรลัยกับปีศาจ
ทำม้ายาย

"นี่ฉันฝันไปใช่ไหม นรกอะไรเนี่ย ไม่มีจริงหรอก ฝันไปแน่ๆ (>_<)

(>_<)"

8

"เจ้าไม่ได้ฝัน เจ้าตายแล้วตกรนรกจริงๆ"

หมับ!

ฉันจัดการหยิกดูเพื่อเช็คว่าความฝันหรือความจริง

"เฮ้ย! -O- เจ้ามาหยิกข้าได้ยังไง ข้าเป็นพญายมนะ!"

"อ้าว ก็ฉันอยากรู้นี่นว่ามันจริงหรือฝัน"

"หยิกตัวเองสิโว้ย -_-^^"

"ถ้าหยิกตัวเองก็เจ็บนะสิ แล้วนี่นายเจ็บด้วยหรือ อ้ากกก =O= แปลว่าฉันไม่ได้ฝันไป ฉันตายแล้วจริงๆ ด้วย ทำไมอยู่ดีๆ ก็ตายได้เนี่ย ยังไม่ทันได้ล่ำลาใครเลยอะ โหๆๆ TOT"

ฉันร้องไห้คร่ำครวญเอากำปั่นทุบพื้นดังปังๆ ด้วยความแค้นใจ

จะรีบตายไปไหนพะเนี่ย เพิ่งสั่งซื้อน้ำหอมราคาถูกลงจากในเว็บมาเองนะ มันยังไม่ทันมาส่งเลย ดันชิงตายซะก่อน แถมจ่ายเงินไปแล้วด้วย ทำไมจะตายทั้งที่ไม่มีใครบอกล่วงหน้าเนี่ย เศร้าจริงๆ ชีวิต ล้าวว ~>_<~

"เจ้าต้องเรียกข้าว่าท่าน ไม่ใช่ นาย ให้เกียรติกันบ้างได้มั๊ย!"

"เป็นพญายมยังเรื่องมากอีก"

"โอ๊ะ! เจ้านี่ เดี่ยวจับโยนลงกระทะทองแดงซะหรือ -_-^"

"โถ! ท่านก็ หยอกกันเล่นนิดหน่อยเอง ทำเป็นโมโหไปได้ ดูซิเนี่ย โกรธจนหน้าแดงๆ เปลี่ยนสีเป็นเขียวปื้ชี้เปิดแล้ว"

"บ๊ยะ! ข้าไม่ใช่เพื่อนเล่นของเจ้านะ คิดจะลองดีกับข้าไซ้มั๊ย!" พญายมยังคงโวยวายไม่เลิก

"เจ้าก็ไม่ใช่เพื่อนเล่นของข้าเหมือนกันนะแหละ"

"เจ้ามนุษย์โลก!!! ข้าซักจะโกรธจริงๆ แล้วนะ ยมทูต ไปเอาบัญญัติหนังหมาของผู้หญิงคนนี้มาสะสางเดี๋ยวนี้!"

แง TAT ใ้อพญายมบ้า แหย่ชนิดแหย่หน่อยทำเป็นไม่พอใจ โหดร้าย TT TT

สักพักก็มีตัวอะไรไม่รู้ ลักษณะคล้ายตัวเดวิลยักษ์เดินอาดๆ เข้ามา นุ่งโจงกระเบนสีทองอร่ามดูเก่าๆ เหมือนไปเหมามาจากโบเบ้เลียนแบบลิเกคณะแม่ลำดวน ช่างเป็นขุมมนรักที่ไร้รสนิยมที่สุดเลย อี้ๆๆ >.,<

"นี่ครับท่าน"

นายเดวิดลักษ์ส่งสมุดโน้ตเล่มโต หนาประมาณครึ่งหนึ่งของสมุดหน้าเหลืองให้กับท่านยม เขารับไปพลิกอ่านแล้วเงยหน้าขึ้นมาจ้องหน้าฉัน

"ผู้ตายทำผิดกฎของนรกมาตราที่แปดสิบแปดจุดแปดแปด วรรคที่แปด ย่อหน้าที่แปด บรรทัดที่แปด ซึ่งเป็นความผิดด้านอาญารัก กล่าวคือ ตอนยังมีชีวิตอยู่ ผู้ตายเคยใช้วาจาที่เป็นเหตุให้ผู้อื่นเกิดความเศร้าเสียใจขนาดหนักจนถึงขั้นฆ่าตัวตาย แม้เขาผู้นั้นจะยังไม่เสียชีวิต แต่ก็ทำให้เขามองเห็นความรักเป็นเรื่องล้อเล่น ไม่มีความจริงใจให้กับใครอีก นอกจากนี้ยังหลอกหลวงเพศตรงข้ามเพื่อตอบสนองความสะใจ ก่อให้เกิดบาปกับทั้งตนเองและผู้อื่น ดังนั้นผู้ตายจึงต้องได้รับโทษตามกฎหมายของนรกโลกันตร์ขุมที่แปดสิบแปด นั่นคือเจ้าจะต้องไปเกิดใหม่ในร่างสุนัขที่ไม่มีเพศเป็นเวลาหนึ่งร้อยปีนรก และหมดโอกาสมีความรักอีกต่อไป!!"

กรี๊ดดดดด =()= ป่าเถื่อน โหดร้าย รุนแรง ไม่มีความปรานีอยู่ในหัวใจกันเลยสักนิดดด TOT

บ้าไปแล้ว! จะให้ฉันไปเกิดใหม่ในร่างหมาที่ไม่มีแม่แต่ไฉนั้น ไฉนั้น ไฉโน่น ไฉนุนเลยสักอันเดียวเนี่ยนะ เกินไปหน่อยแล้ว TAT อีกอย่าง ใจความผิดครั้งนั้นมันก็เกิดขึ้นตั้งแต่สมัยที่ฉันอยู่ ป.4 ด้วยซ้ำ ยังไม่รู้เลยว่าอะไรกับใครเขาเลยด้วย มันจะมากไปหน่อยแล้ว!

"ฉันไม่ได้ขอให้เขาไปตายนะ อยู่ดีๆ อีตานั่นก็หาเรื่องสะเหล่อไปฆ่าตัวตายเอง แล้วฉันผิดด้วยหรือไง TOT"

"ผิด! เพราะวาจาของเจ้าเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาน้อยใจจนไปฆ่าตัวตาย เจ้าต้องรับผิดชอบ"

แงๆ ทำยังไงดี ใครจะไปคิดล่ะว่าพูดแค่นั้น ไฉบ้านั้นมันจะถึงกับใจเสาะไปฆ่าตัวตายนะ ไฉเวรเอ๊ย ใจอย่างเดียวไม่พอ ยังมาทำให้ฉันเดือดร้อนอีก คอยดูนะ ถ้าฉันต้องไปเกิดใหม่ในร่างหมาจริงๆ จะทำตัวขี้เรื้อนแล้วไปบังๆ ทะให้แข่งขาดเลย ฮึ้ย!

"นี่ ท่านยม" ฉันพยายามตอรอง "ไอเค ฉันทอมรับสารภาพว่าฉัน

ทำแบบนี้จริงๆ ดั่งนั้นท่านควรจะลดโทษให้ฉันครึ่งหนึ่งนะ อีกร้อยอย่าง
อีตานั้นก็ไม่ได้ตายจริงๆ ชะหน่อย ให้เกิดเป็นหมามันโหดร้ายเกินไปแล้ว
อ้อ *_*"

แถมยังไม่มื่อวัยวะเพศติดตัวมาด้วย แล้วฉันจะฉีดยังจ่ายย T()T

"อืม...ที่เจ้าพูดมามันก็ถูก" พญายมพยักหน้าหงิกหงัก

ไชโย! นรกมีตาแล้ว ท่านยอมยอมเข้าข้างคนด้อย่างฉันเสมอ ฮึๆ

"เอาเป็นว่า ข้าจะลดโทษให้เจ้าเหลือแค่ห้าสิบปีนรกพอ"

แจ้ง U_U ไม่ดีขึ้นเลย

"ห้าสิบปีนรกนี้เท่ากับปีของโลกมนุษย์เหรอกท่าน"

"ห้าร้อยปี"

"ห้าร้อยปี!!! OoO แล้วถ้าฉันตายก่อนถึงห้าร้อยปีละ"

"ก็จะเวียนว่ายตายเกิดอยู่อย่างนั้นจนกว่าจะใช้กรรมจนครบ"

"นั่นขอเปลี่ยนเป็นมนุษย์ไร้เพศแทนได้มั๊ย TAT"

"ไม่ได้!!! เดี่ยวเจ้าก็เที่ยวไปหักอกใครต่อใครเขาอีก เป็นสุนัขนั่นแหละ
เหมาะแล้ว"

"ขอป็นต้นจิวห้าสิบรอบแทนนะ" ฉันพยายามอ่อนวอนขอผ่อนผัน
โทษจนสุดใจขาดดี้น

เกิดเป็นหมาไอนั้นด่วนตั้งห้าร้อยปี ใครจะไปทำใจได้ยัยย อ้ากกก

>_<

"ไม่ได้! เจ้าไม่ได้ทำผิดด้านชู้สาว ถ้าอย่างนั้นเอาวัยวะเพศไปครึ่ง
อันแทนดีมั๊ย"

"บ้าอะท่าน เอาไปทำอะไรได้ล่ะครึ่งอัน =_="

จะครึ่งซ้ายขวาหรือครึ่งบนล่างมันก็เพศอยู่ดี นี่ใช้เขาบ่นหัวคิด
หรือไงพะ!

"ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ เอาละ พอได้แล้ว เจ้าไม่มีสิทธิ์ต่อรองอะไร
ทั้งนั้น"

"โธ่! หน้าตาก็ออกจะหล่อเหลา ทำไมใจร้ายจังล่ะท่าน ลดโทษให้
ฉันอีกซักนิดเถอะนะ นะจ๊ะ ท่านพญายมตัวสีแดงดูน่ารักจิ้มลิ้ม ถือไม้เท้า

หวักะโหลกยืมเห็นพันหลอนำรักนำเอ็นดูเขียว ฉันสวดยออกขนาดนี้จะให้ไปเกิดเป็นหมาได้ยังไง ทำกันได้ลงคอเขียวหรือ ฮือๆ โหยๆ โหยๆ TOT"

ฉันทลากล้าเข้าไปกอดขาท่านยมแล้วลงทุนเอาแก้มเข้าไปลูบไล้ขนหน้าข้างดกๆ ของเขาเพื่อขอความเห็นใจ ยี่ สี่จะติดแก้มฉันใหม่เนี่ย แต่เพื่ออนาคตก็ต้องทน... ศรีทนต์้ายยย >O<

"เฮ้ย! เจ้ามนุษย์ ทำบ้าอะไรเนี่ย จึกจู้ไว้ย -_-"

"ฉันกำลังอดอดอ่อนให้ท่านเมตตาสงสารอยู่ อย่าให้ฉันไปเกิดเป็นหมาเลยนะ จะให้ทำอะไรก็ยอม" ฉันทอยกรูดออกมาแล้วยกมือไหว้ปลุกๆ เหมือนขอหวย

และแล้วพญายมก็ถอนหายใจพรี๊ด

"เอาล่ะๆ เจ้านี้มันเป็นมนุษย์ที่เรื่องมากจริงๆ ถ้าอย่างนั้น ข้าจะให้โอกาสเจ้ากลับไปแก้ตัวอีกครั้งหนึ่งด้วยการกลับไปมีชีวิตบนโลกอีกครั้งในร่างเดิม แล้วออกตามหาผู้ชายคนนั้นให้เจอ จากนั้นก็ทำยังไงก็ได้ให้เขายอมรับเจ้าเป็นแฟนและเปลี่ยนใจกลับมารักเจ้าอีกครั้ง ถ้าทำได้ เจ้าจะได้กลับไปเกิดใหม่เป็นมนุษย์ แต่จะไม่มีสิทธิ์ที่จะรักใคร่ได้อีกแล้ว นอกจากผู้ชายคนนั้นคนเดียว"

แบบนี้ยอมเป็นหมาดีกว่าไหม TAT

"โธ! ท่าน ไร่บ้านนั้นชื่ออะไรฉันยังจำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ จะให้ไปตามหาที่ไหนก็ไม่รู้ อีกลอย่างนะ ปานนี้มันคงสาปแช่งฉันจนเละเทะไปแล้วมั้งนั่น ไปทำเรื่องไว้ชะขนาดนั้น ไม่มีทางหรอกที่จะยอมกลับมาเป็นแฟนกับฉันนะ อ้อ! แล้วถึงแม้ว่าฉันจะทำให้เขากลับมารักได้ แต่ฉันก็ไม่อยากอยู่กับเขาไปทั้งชีวิตนี่นา ฉันไม่อยากรักผู้ชายคนนั้นอะ หน้าตาตลกจะตายไป หัวก็โต ปากก็กว้างอย่างกับลิงกินแพ็บเนาะ ไม่เอาเงื่อนไข่นี้ได้มัยยะท่าน นะๆๆๆ *-*

"โอเค...งั้นเจ้าเลือกที่จะไปเกิดใหม่ในร่างสุนัขไร้เพศ"

"ม่ายยยยย >O<"

"บ๊๊ะ! เรื่องมากจริง แล้วจะเอาอย่างไรแน่ นั่นก็ไม่เอา นี่ก็ไม่เอา ข้าชกจะปวดหัวแล้วนะ!"

"ไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้แล้วหรือท่าน"

"ไม่มี!"

"เอางี้ เปลี่ยนเป็นให้ฉันหาแฟนให้อีตานั้นดีกว่านะ ฉันมีเพื่อน
น่ารักๆ เยอะเลย เดี่ยวจะลองแนะนำดู"

"ไม่ได้! ชะตาฟ้าลิขิตชีวิตมาให้ผู้หญิงคนนั้นต้องเป็นเจ้าเท่านั้น"

"ฉันไม่ยอมให้มีแฟนเป็นลิงนี่นา U_U"

"แต่อยากไปเกิดใหม่เป็นสุนัขนั่นสิ"

"ม่ายยยยยยย >.<"

"แล้วจะเอาอย่างไร ข้ามีทางเลือกให้แค่นี้"

อ้ากกกกก =0= ใจพญายมใจร้าย เงื่อนไขแต่ละข้อช่วยด้วยสุนัข
ไม่รับประทานเลย แต่ยังไงการเกิดใหม่เป็นคน ก็ยอมดีกว่าเกิดเป็นหมา
อยู่แล้วละ แถมยังเป็นหมาไร้เพศอีกต่างหาก -*-

เอาพะ! ยอมไปขอร้องอีตานั้นหน่อยก็ได้ แค่อบตกลงเป็นแฟน
เอง ไม่น่าจะยาก และถึงฉันจะรักเขาได้แค่คนเดียว ก็ไม่ได้แปลว่าฉัน
จะต้องอยู่กับเขานี่นา ฮึ้ย! ชาตินี้ไม่ต้องรักใครอีกแล้วก็ได้พะ

"โอเคๆๆ ฉันยอมแพ้แล้วก็ได้ ตกลงตามนั้นแล้วกัน โอ้ยยย อยาก
ตายจริงๆ เลยว้ยยย"

"เจ้าก็ตายแล้วไง -*-"

"ตายแล้วก็ตายอีกได้ ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตายอยู่นั้นแหละ เอา
ชะให้สะใจ อ้ากกก =0="

"พอๆ เลิกคร่ำครวญซะ แล้วก็หลับตาลง ข้าจะได้ส่งวิญญาณของ
เจ้ากลับไปโลกมนุษย์ซักที"

ฉันค่อยๆ หลับตาลงตามคำสั่ง ลึกพริกก็รู้สึกได้ถึงไอความร้อนของ
ควันอะไรสักอย่างที่พวยพุ่งออกมารอบตัว

"อ้อ! ลืมไป เมื่อกี้เจ้าบอกว่าจำชื่อผู้ชายคนนั้นไม่ได้ใช่ไหม"

"อ้อ แล้วเขาชื่ออะไรล่ะ" ฉันพยักหน้าต่างๆ ที่ยังหลับตาปี่ >_<

"อาร์เซ!"

1

โลกกลม

ฉันล้มตาตื่นขึ้นมาอีกทีก็พบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงตามเดิมทุก
ประการ

เอ๊ะ! หรือว่าฉันอาจจะฝันไปก็ได้ดิ้นะ -O-

ใช่แล้ว มันต้องเป็นฝันร้ายแน่ๆ ค่อยยังชั่วหน่อย ฝันอะไรแบบนี้
ก็ไม่รู้ หัวใจจะวาย สงสัยงวดนี้จะได้เลขเด็ด ต้องบอกให้แม่เอาไปตีความ
ซะหน่อยแล้ว

ปึก!

เอ๊ะ เท้าฉันไปเตะอะไรเข้าพะเนี้ย ใครเอาของอะไรมาวางไว้บนเตียง
เกะกะจริงๆ เลย =_=

ฉันก้มลงไปหยิบของประหลาดๆ ที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมาดู แต่ก็เดา
ไม่ออกว่ามันคืออะไร จนกระทั่งสายตาเหลือบไปเห็นกระดาษแผ่นหนึ่ง
ที่ตกอยู่ข้างๆ กันนั้นแหละ จึงคว้าหามาเปิดอ่านทันที

'ถึง เจ้ามนุษย์โลก

ข้าลืมนบอกไปว่าเวลาของเจ้ามีจำกัด จงดูที่นาฬิการูปกระทะทองแดง
ที่มีกระจกแก้วปิดไว้นั้นด้วย ถ้าน้ำในกระทะระเหยไปหมดเมื่อไหร่ ถือ
ว่าหมดเวลา และร่างของเจ้าก็จะกลายเป็นสุนัขไม่มีเพศทันที เรื่องที่เกิด
ขึ้นทั้งหมดเป็นเรื่องจริง เจ้าห้ามบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้เด็ดขาด และทุกคน
ไม่มีใครรู้ว่าเจ้าเคยตายมาแล้ว ดังนั้นทุกอย่างถือว่าเป็นความลับ ถ้าเจ้า
ผิดสัญญาเมื่อไหร่ จะได้รับการลงโทษที่หนักกว่าเดิม หวังว่าเจ้าคงจะทำ
หน้าที่นี้ได้สำเร็จนะ ขอให้โชคดี ☺

จาก ท่านพญายม'

หน้อย! ไฉ่พญายมบ้า ยังอุตสาห์มีสื่อโมติคองหน้าย้มติดมาด้วยนะ
ระบาดไปถึงนรกเลยหรือไงกันเนี้ย -_-^

แล้วนี่มันจะมีโทษอะไรที่หนักกว่านี้อีกพะ คิดว่ากลัวหรือไงละ (คิดถูกแล้ว TAT) แต่ข้างมันเถอะ ไม่มีอะไรจะเสียแล้วนี่หว่า ตายก็ตายมาแล้ว เรื่องแค่นี้จับจ๊อย

ฉันทัดนาฬิกาแน่นใส่กระเป๋าถือไว้ พับสาส์นจากท่านยมใส่ลิ้นชัก แล้วนอนก่ายหน้าผากคิดย้อนเหตุการณ์ไปในอดีต

อดีตอันแสนเศร้าของเด็กหญิงลาลาแบลล์และเด็กชายอาร์เซ

'ลาลาแบลล์ เธอรู้รีเปล่าว่าอาร์เซห้องสีน่ะแอบชอบเธออยู่แหละ ได้ข่าวว่าวันนี้แอบเอาตุ๊กก็ทำเองมาให้เธอด้วยนะ รอรับให้ดีๆ ละ' เอลีเพื่อนสนิทของฉันทุดขึ้นขณะพักดื่มนมตอนลิบโม่ง

'อ้อ! จริงเหรอก ทำยังไงดีอะ ไม่อยากได้เลย ฮิตานั่นน่ะมือสกปรกจะตาย ฉันทเคยเห็นนะซีเล็บดำปี้ แถมยังนิสัยไม่ดีชอบเป็นอันธพาลด้วย วันก่อนนู้นฉันทเดินผ่าน เห็นไปมีเรื่องกับพวกเด็ก ป.3 น่าขายหน้าจะตายตัวก็เตี้ยอย่างกับเห็ดโคน แถมยังชอบใส่กางเกงนักเรียนหลุดตุ๊ดอีกต่างหาก ใครจะไปชอบลงละ ถ้าคิดจะจีบฉันทนะ บอกให้ไปเกิดใหม่มาดีกว่ามัง แล้วฉันทจะลองพิจารณาตุ๊กอีกที'

ปุ!

เสียงอะไรสักอย่างตกลงบนพื้น ตามด้วยเสียงวิ่งตึกๆ ที่ค่อยๆ ไกลออกไป

'แ่แล้วลาลาแบลล์ ฉันทเตือนเธอไม่ทัน อาร์เซเดินมาทางนี้พอดีสงสัยคงได้ยินที่เธอพูดหมดแล้วละ' เอลีเขย่าแขนฉันทด้วยความตกใจ

'เหรอก...ก็ดีแล้วละ เพราะฉันทคงไม่กล้าพูดตรงๆ ต่อหน้าเขาหรอกข้างมันเถอะเนอะ'

จบภาพขาวดำในอดีตแต่เพียงเท่านี้

เฮ้อ~ คิดไปคิดมาฉันทก็พูดโหดร้ายเกินไปจริงๆ น่ะแหละ แต่ตอนนั้นมันยังเด็กอยู่นี่นา ไม่รู้หรือหว่าคำพูดแบบนั้นจะทำให้ใครเสียใจ

ขนาดไหน แล้วก็ไม่ได้คิดว่าอิตานันจะคิดมากถึงขนาดอยากไปเกิดใหม่ แล้วหาเรื่องฆ่าตัวตายไปจริงๆ นะ ดินะที่ไม่ตาย ไม่อย่างนั้นฉันคงบาบ หนาเตอะเกรอะกรังมากกว่านี้ร้อยเท่าพันเท่าแน่ๆ

แค่คิดก็ขนลุกแล้ว อี้ย >O<

ว่าแต่ว่าฉันจะไปตามหาอิตานันได้ที่ไหนกันนะ ถ้าจำไม่ผิดหลังจาก นั้นเขาก็ลาออกจากโรงเรียน แล้วก็หายสาบสูญไปเลย ไม่มีใครได้ข่าวคราว ของเขาอีกว่าเป็นตายร้ายดียังไง แล้วถ้าเจอกันเราจะจำกันได้ไหมนะ แต่ ถ้าเขาลืมว่าฉันเป็นเด็กผู้หญิงที่เคยหักอกเขาก็ดีนะสิ อะไรๆ จะได้ง่าย ขึ้นใจ แต่ถ้าเขาไม่ลืมละ

โธ้ย! ปวดหัวๆๆ >O<

บ่กๆๆ

ฉันระบายความอัดอั้นด้วยการทุบกำปั้นระรัลงบนผ้าห่ม ทำไมมัน ถึงยากอย่างนี้น้ำ ทำไมๆๆ

ก็อกๆๆ

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ฉันเลยตะโกนถามออกไป

"ใครนะ"

"ฉันเองพี"

อ้อ! เลอโบช น่องชายตัวแสบของฉันนั่นเอง เราอายุห่างกันแค่ หนึ่งปีก็เลยสนิทกันมาก และเขาก็ยังชอบมาปรึกษาปัญหาหัวใจกับฉัน บ่อยๆ ด้วย

"เข้ามาสิ"

แอดดด

เลอโบชเปิดประตูเข้ามาแล้วเอ่ยปากถาม

"พีเป็นอะไรอะ สงเสียงดังโหวกโหวกไปถึงข้างนอก มีอะไรไม่ สบายใจรีเปล่า"

โปิะเซะ!

"ก็นิดหน่อยนะ นายจำอาร์เซได้มั๊ย คนที่พีเคยทำให้เขาหนีไปฆ่า ตัวตายไง"

